

ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΙΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Προοίμιον

Ιωακείμ και Ἄννα ονειδισμοῦ ατεκνίας,
και Αδάμ και Εὐά εκ της φθοράς του θανάτου
ηλευθερώθησαν, ἀχραντε, εν τη αγία γεννήσει σου·
αυτήν εορτάζει και ο λαός σου,
ενοχής των πταισμάτων λυτρωθῆναι τω κράζειν σοι·
«Ἡ στείρα τίκτει την θεοτόκον
και τροφόν της ζωῆς ημῶν.»

Οἱκοι

- α' Ἡ προσευχή ομοῦ και στεναγμός
της στειρώσεως και ατεκνώσεως
Ιωακείμ τε και Ἄννης ευπρόσδεκτος
και εις ὅτα κυρίου ἐλήλυθεν και ἐβλάστησε καρπὸν
ζωηφόρον τω κόσμῳ·
ο μεν γαρ προσευχήν εν τῷ ὅρει ἐτέλει,
ἡ δ' ἐπὶ τῷ παραδείσῳ ὄνειδος φέρει·
ἀλλὰ μετὰ χαράς
ἡ στείρα τίκτει την θεοτόκον και τροφόν της ζωῆς ημῶν.
- β' Ω τοκετέ της Ἄννης αγαθέ,
πὼς υμνήσω σε ἢ πὼς δοξάσω σε,
ὅτι υπάρχεις τεχθεὶς ναὸς ἅγιος;
Ιωακείμ εν τῷ ὅρει ἰκέτευε τον καρπὸν ἀπολαβεῖν
εκ κοιλίας της Ἄννης·
και γίνεται δεκτὴ ἡ ευχή του οσίου,
και μετὰ κυοφορίαν ἡ μακαρία
εν τῷ κόσμῳ χαρά·
ἡ στείρα τίκτει την θεοτόκον και τροφόν της ζωῆς ημῶν.
- γ' Δῶρα ποτέ προσήγεν εν ναῷ
και ἀπρόσδεκτα ταῦτα γεγόνασι,
των ιερῶν μη θελόντων προσδέξασθαι
ὡς ατέκνου και σπέρμα μη ἔχοντος· και εν τοις υιοῖς
Ἰσραὴλ Ἰωακείμ ἐβδελύχθη·
ἀλλ' ἦλθεν εν καιρῷ και προσάγει την παρθένον
συν δώροις ευχαριστίας ἅμα τη Ἄννῃ,
ὅτι χαίρουσα νυν
ἡ στείρα τίκτει την θεοτόκον και τροφόν της ζωῆς ημῶν.
- δ' Ἦκουσαν ουν φυλαὶ του Ἰσραὴλ
ὅτι ἔτεκεν Ἄννα την ἀχραντον,
και εν ευφροσύνῃ αι πάσαι συνέχαιρον·
πότον Ἰωακείμ ἐποίησε και ηυφραίνετο λαμπρῶς
ἐπὶ τῷ παραδόξῳ·

καλέσας εις ευχήν ιερείς και Λευίτας
και την Μαρίαν μέσον ήγαγε πάντων,
όπως μεγαλυνθή·
η στείρα τίκτει την θεοτόκον και τροφόν της ζωής ημών·

ε' Ρείθρον ζωής εξέβλυσας ημίν
η τραφήναι δοθείσα εις άγια
και την αγγέλου τροφήν απολαύσασα,
εν αγίοις αγία υπάρχουσα, ως ωρίσθη, και ναός
και δοχείον κυρίου·
αι παρθένοι την παρθένον προσήγον μετά λαμπάδων
τον ήλιον τυπούσαι, όνπερ προσφέρειν
ήμελλε τοις πιστοίς·
η στείρα τίκτει την θεοτόκον και τροφόν της ζωής ημών·

στ' «Ω μυστικόν τελούμενον εν γη»·
μετά τόκον η Άννα εβόησε
προς τον προγνώστην ποιητήν και θεόν ημών·
«εισήκουσάς μου, δέσποτα, ώσπερ της Άννης του Ηλί
μεμφομένου εν μέθη·
αύτη τον Σαμουήλ υπέσχετο τεχθέντα
κυρίω ιερατεύειν· συ ουν ως πρώην
εδωρήσω καμοί·
η στείρα τίκτει την θεοτόκον και τροφόν της ζωής ημών·

ζ' Μέγα μοι νυν υπάρχει, αγαθέ,
ότι τέτοκα παίδα την τίκτουσαν
τον προ αιώνων δεσπότην και κύριον,
τον μετά τόκον φυλάττοντα την μητέρα εαυτού
ώσπερ έστι παρθένον·
αυτήν εν τω ναώ προσφέρω σοι, οικτίρμων·
αυτή και πύλη ση έσται του εξ υψίστου,
ήνπερ μετά χαράς
η στείρα τίκτει, την θεοτόκον και τροφόν της ζωής ημών.»

η' Άρα ποτέ και Σάρα η πιστή
επεθύμει γεννήσαι στειρεύουσα
πριν η τεχθήναι Ισαάκ τον υιόν αυτής·
αύτη μεν θεόν υπεδέξατο εν ανθρωπίνη μορφή
συν δυσίν αρχαγγέλοις,
και λόγος προς αυτήν εις τον καιρόν τούτον·
«Τη Σάρρα έσται τέκνον»· νυν δε τω κόσμω
χαίρουσα εκβοά·
«Η στείρα τίκτει την θεοτόκον και τροφόν της ζωής ημών.»

θ' Νυν Μαριάμ εκλάμπει τοις καιροίς
και ναόν των αγίων ουκ έλιπεν·
ην Ζαχαρίας θεωρών υπερακμάζουσιν
μνηστήρα λαχνών καθυπέβαλεν Ιωσήφ τον εκ θεού
μνηστευσάμενον ταύτην·
εδόθη γαρ αυτώ εν ράβδω δηλωθείσα

εκ πνεύματος αγίου, δι' ην και Άννα
χαίρουσα εκβοά·
«Η στείρα τίκτει την θεοτόκον και τροφόν της ζωής ημών.»

ι' Όλος ο σεπτός ο τόκος σου, σεμνή·
του γαρ κόσμου το καύχημα έτεκες
και των ανθρώπων πρεσβείαν ευπρόσδεκτον·
αυτή γαρ τείχος και στήριγμα και λιμήν των επ' αυτή
πεποιθότων υπάρχει,
ην πας Χριστιανός έχει προστασίαν
και σκέπην σωτηρίας και ελπίδα,
ήνπερ εκ της σης γαστρός
η στείρα τίκτει την θεοτόκον και τροφόν της ζωής ημών.

ια' Ύψιστε θεέ, ο πάντων πλαστοργός,
ο τω λόγω ποιήσας τα σύμπαντα
και τη σοφία σκευάσας τον άνθρωπον,
αυτός ως μόνος φιλόανθρωπος την σην ειρήνην σω λαώ
ως οικτίρμων παράσχου,
φυλάττων βασιλείς πιστούς, συν τω ποιμένι
ατάραχον την ποίμνην φρουρών και σκέπων,
ίνα πας τις βοά·
«Η στείρα τίκτει την θεοτόκον και τροφόν της ζωής ημών.»

ΣΤΗ ΓΕΝΝΗΣΙ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Προοίμιον

Ο Ιωακείμ και η Άννα από τον εξευτελισμό και τη
ντροπή της ατεκνίας
και ο Αδάμ και η Εύα απ' την καταστροφή του θανάτου
με την αγία Σου Γέννησι, Άχραντη, ελευθερώθηκαν.
Αυτήν γιορτάζει κι ο λαός Σου,
για νάβρη λυτρωμό από την ενοχή των σφαλμάτων
καθώς σε Σένα ανακράζει:
«Η στείρα γεννά την Θεοτόκο και Μητέρα της ζωής μας.»

Οίκοι

α' Η προσευχή μαζί κι ο στεναγμός για τη στειρότητα
και ατεκνία,
του Ιωακείμ και της Άννας, καλόδεκτη,
έφθασε και στ' αυτιά του Κυρίου και εβλάστησε καρπόν,
που φέρνει τη ζωή στον κόσμο.
Ο ένας, δηλαδή, στο βουνό προσευχότανε
και η άλλη απ' τη δοκιμασία υποφέρει.
Αλλά μετά χαράς
η στείρα γεννά την Θεοτόκο και Μητέρα της ζωής μας.
β' Ω καλή της Άννας Κόρη, πώς να Σε ανυμνήσω ή πώς

να Σε δοξάσω,
γιατί γεννήθηκες άγιος Ναός;
Ίκέτευε στο όρος ο Ίωακείμ να αποκτήση τον καρπό από
της Άννας την κοιλία,
Και γίνεται δεκτή η προσευχή του αγιασμένου.
Και μετά την κυοφορία η μεγάλη
στον κόσμο χαρά:
η στείρα γεννά την Θεοτόκο και Μητέρα της ζωής μας.

γ' Κάποτε δώρα στο Ναό επρόσφερε κι αυτά δεν έγιναν
δεκτά,
αφού οι ιερείς δεν τάθελαν,
γιατί δεν είχε τέκνο και απόγονο. Και αποστράφηκαν
οι Ισραηλίτες τον Ίωακείμ.
Και έρχεται αργότερα και προσφέρει την Κόρη
με δώρα ευχαριστίας και η Άννα μαζί
που τώρα χαίρεται, γιατί
η στείρα γεννά την Θεοτόκο και Μητέρα της ζωής μας.

δ' Άκουσαν, λοιπόν, οι φυλές του Ισραήλ, πώς εγέννησε
την Άχραντη η Άννα
και με ευφροσύνη όλες χαίρονταν μαζί της.
Έκαμε χαράς τραπέζι ο Ίωακείμ κι ευφραινότανε
λαμπρώς για το απροσδόκητο.
Εκάλεσε για προσευχή ιερείς και λευίτες
κι οδήγησε ανάμεσά τους τη Μαριάμ,
για να εγκωμιασθή:
η στείρα γεννά την Θεοτόκο και Μητέρα της ζωής μας.

ε' Ζωής ποτάμι ανάβλυσες για μας, Εσύ που δόθηκες στ'
Άγια να ανατραφής
κι απόλαυσες τ' Αγγέλου την τροφή,
Αγία μέσα στ' Άγια ήσουν, καθώς ορίσθηκε, και Ναός
και Δοχείον Κυρίου.
Οι κόρες την Κόρη με λαμπάδες συνόδευαν,
που προτύπωναν τον Ήλιο, ο Οποίος ακριβώς
έμελλε ν' ανατείλη στους πιστούς·
η στείρα γεννά την Θεοτόκο και Μητέρα της ζωής μας.

στ' «Τι θαύμα γίνεται στη γη», μετά τη γέννα φώναξεν η
Άννα
στον προγνώστη Ποιητή και Θεό μας,
«μ' άκουσες, Δέσποτα, με προσοχή, όπως ακριβώς και
την Άννα, που μεθυσμένη ο Ηλί την έλεγε.
Αυτή, καθώς το Σαμουήλ εγέννησε, έταξε
ιερεύς να γίνη του Κυρίου. Εσύ, λοιπόν, όπως και τότε,
έκαμες Δώρο και σε μένα·
η στείρα γεννά την Θεοτόκο και Μητέρα της ζωής μας.

ζ' Είναι για μένα, Αγαθέ, πολύ μεγάλο, γιατί εγέννησα
Αυτήν που θα γεννήση

τον προαιώνιο Δεσπότη και Κύριο,
Εκείνον που θα διατηρήση τη Μητέρα Του Παρθένον,
όπως είναι ακριβώς.
Αυτήν σε Σένα, Σπλαχνικέ, προσφέρω στο Ναό.
Αυτή και Πύλη θα γινή Εσένα του Υψίστου,
την οποία με χαρά
η στείρα γεννά, την Θεοτόκο και Μητέρα της ζωής μας.»

η' Κι η Σάρα, βέβαια, παλιά η πιστή
 επιθυμούσε, αν και στείρα, να γίνη μητέρα,
 πριν αποκτήση το γιο της Ισαάκ.
 Αυτή μεν το Θεό με ανθρώπινη μορφή υποδέχθηκε μαζί
 με δύο Αρχαγγέλους,
 και της είπεν πως του χρόνου:
 «Θάχη τέκνον η Σάρα». Και τώρα στον κόσμο
 με χαρά βροντοφωνάζει:
 «Η στείρα γεννά την Θεοτόκο και Μητέρα της ζωής μας.»

θ' Φεγγοβολά η Μαριάμ στην ώρα της και μένει ακόμα
 στο Ναό.
 Κι ο Ζαχαρίας βλέποντάς Την ώριμη
 με κλήρο της έδωκε Μνηστήρα τον Ιωσήφ τον εκ Θεού.
 Με ραβδί δηλαδή του εδόθη,
 απ' το Πνεύμα το Άγιο δειγμένο, για το οποίο και η
 Άννα
 με χαρά βροντοφωνάζει:
 «Η στείρα γεννά την Θεοτόκο και Μητέρα της ζωής μας.»

ι' Σεμνή, ολόκληρη η γέννα σου σεπτή, επειδή εγέννησες
 το Καύχημα του κόσμου
 και την καλόδεκτη πρεσβεία των ανθρώπων.
 Αληθινά Αυτή υπάρχει τείχος και στήριγμα και λιμάνι
 όσων στηρίζονται επάνω Της,
 την Οποία κάθε Χριστιανός έχει προστασία
 και Σκέπη σωτηρίας και ελπίδα,
 την Οποία από τη μήτρα σου, Εσύ,
 η στείρα γεννάς την Θεοτόκο και Μητέρα της ζωής μας.

ια' Ύψιστε Θεέ, Πλαστουργέ των πάντων, που με το λόγο
 έκαμες τα σύμπαντα
 και με τη σοφία κατασκεύασες τον άνθρωπο,
 Εσύ ως μόνος Φιλάνθρωπος, χάρισε Συμπονετικέ, στο λαό
 Σου την ειρήνη Σου,
 φυλάγοντας βασιλείς πιστούς και τον ποιμένα
 με την ποιμνη ατάραχη φρουρώντας και σκεπάζοντας,
 για ν' ανακράζη ο καθένας:
 «Η στείρα γεννά την Θεοτόκο και Μητέρα της ζωής μας.»

**[Από το βιβλίο Ρωμανού Μελωδού «Ύμνοι», απόδοση στα νέα
ελληνικά Αρχιμ. Ανανία Κουστένη, Τόμος Δεύτερος, Β' έκδοση,
Εκδόσεις Χ. Μπούρας, Αθήνα, Σελ. 8 -16.)**